

Arrest

nr. 316 164 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 april 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. BOUJDAINI loco advocaat K. VERHAEGEN en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Z., E.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging van 30.09.2020 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 15.04.2021 in het bezit gesteld van zijn Fkaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk geregistreeerde partner van de Belgische M., D. [...] met wie hij zich vestigde. Echter, op 05.08.2022 werd de wettelijke samenwoning met onderlinge overeenstemming stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 05.01.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 08.02.2024. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Attest Acerta aansluiting bij sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen als zelfstandige in bijberoep sinds 01.10.2021
- Loonfiche van betrokkene zelf als bedrijfsleider van BV [...] van de maand november 2023
- Overzicht van wat vermoedelijk de bedrijfsrekening van betrokkene is
- Resultatenrekening [...] van december 2022 – december 2023(dd. 08.02.2024)
- Individuele rekening 2023 op naam van betrokkene
- Attest OCMW Sint-Lievens-Houtem waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun ontvangt (dd. 12.02.2024)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 15.02.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Ten eerste, er kan worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. De verklaring van wettelijke samenwoning van betrokkene met de Belgische referentiepersoon werd op 30.09.2020 geregistreerd. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. Deze wettelijke samenwoning werd op 05.08.2022 stopgezet met onderlinge overeenstemming. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap. Ten tweede, bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Ten derde dient er besloten te worden dat ook de uitzonderingsgronden zoals in art. 42quater, §4, 4° omschreven, niet van toepassing zijn, aangezien niet kan blijken uit de beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Kortom, betrokkene voldoet aan geen enkele uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 26.11.2019 in België (aankomstverklaring dd. 28.11.2019), nu dus ongeveer 4,5 jaar, wat nog een relatief korte periode is. Betrokkene kwam in België aan toen hij 23 jaar was en groeide dus voor het grootste deel van zijn leven op in Macedonië. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij een zekere mate van voeling heeft met de Macedonische samenleving wat betreft de taal, cultuur, gewoontes en lokale gebruiken en dat hij nog familiale en vriendschappelijke banden heeft met mensen in Macedonië. Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Verder voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er kan enkel blijken

dat betrokkene nog voordat hij verblijfsgerechtigd was, zich inzette als vrijwilliger in een zorginstelling en een opleidingstraject als zorgkundige beoogde. Betrokkene legt hieromtrent echter zelf niets voor waardoor ook niet kan blijken dat, eens betrokkene wel degelijk verblijfsgerechtigd was, hij dit opleidingstraject aanvatte of zit nog verder inzette als vrijwilliger. Tevens zitten er bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken in het dossier is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Dan wat betrokkenes gezinssituatie betreft, moet normaal herhaald worden dat het geregistreerd partnerschap met de referentiepersoon stopgezet werd op 05.08.2022. Betrokkene staat sedert 04.11.2022 als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister op een afzonderlijk adres. Uit niets blijkt dat betrokkene een andere relatie zou hebben, noch kan blijken dat hij kinderen heeft met verblijfsrecht in België. Betrokkenes gezinssituatie kan daarom geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte maakt betrokkene stukken over waaruit blijkt dat hij een zelfstandige activiteit in bijberoep voert, hetgeen eveneens betekent dat hij ook nog een andere inkomstenbron heeft, waar betrokkene zelf echter niets over aanvoert. Blijkens de overgemaakte rekeninguittreksels werd een maandloon van 1.700 euro van de bedrijfsrekening naar hem overgeschreven in december 2023. Volgens de voorgelegde resultatenrekening zou het bedrijf een aanzienlijke winst boeken, echter deze resultatenrekening werd door of in opdracht van betrokkene zelf opgesteld. Zij dient dan ook als een verklaring op eer te worden beschouwd die bij gebrek aan andere, objectief verifieerbare elementen, niet kan worden weerhouden om de financiële gezondheid van het bedrijf in te schatten. Er liggen immers slechts rekeninguittreksels voor de maand december 2023 voor en de DVZ beschikt niet over gegevens over de vorige boekjaren om na te gaan of met de beweerde winst bepaalde verliezen van de vorige boekjaren dienen te worden gecompenseerd. Noch laten de door betrokkene voorgelegde stukken toe om na te gaan of er een positieve of negatieve trend is m.b.t. de bedrijfsactiviteit. Betrokkene maakt geen gewag van personeelsleden die voor zijn bedrijf zouden werken. Het is zonder meer positief te noemen dat hij participeert aan het Belgisch economisch leven en hij zo vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Echter, gelet op de relatief korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven en de weinige elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak, volstaat deze economische participatie en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn zelfstandige activiteit een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM').

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met artikel 8 EVRM en zonder te motiveren waarom er geen rekening mee gehouden kan worden. Dit terwijl de bestreden beslissing een enorme impact heeft op verzoekers privéleven. Verzoeker meent ook dat de bestreden beslissing genomen werd in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Ten slotte ging verwerende partij ook onredelijk te werk en is de bestreden beslissing disproportioneel.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193 522). Er rust bijgevolg een onderzoekplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150 157, 29 juli 2015).

Gelet op het feit dat artikel 8 EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet volledig conform deze hogere rechtsnormen zijn.

Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) Het kan ook een negatieve verplichting inhouden om, zoals het geval is bij verzoeker, het verblijfsrecht niet in te trekken. De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. “fair balance”-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Privéleven onder artikel 8 van het EVRM wordt in de rechtspraak van het EHRM vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term ‘privéleven’ omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8 EVRM.

Er wordt door verwerende partij geen rekening gehouden met verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Er wordt geen motivering opgenomen over artikel 8 EVRM, terwijl de beslissing ontegensprekelijk een grote impact heeft op zijn privéleven.

Verwerende partij was bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte dat hij een zelfstandige activiteit uitvoert. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij onder meer dat de voorgelegde resultatenrekening niet kan worden weerhouden om de financiële gezondheid van het bedrijf in te schatten en dat men niet over gegevens beschikt om na te gaan of er een positieve of negatieve trend is met betrekking tot de bedrijfsactiviteit. Voorts stelt verwerende partij ook nog niet te weten of er personeelsleden voor het bedrijf werken. Indien er bepaalde aspecten niet duidelijk waren voor verwerende partij, had zij hier ook eenvoudigweg verzoeker over kunnen bevragen. Het was immers voor verzoeker niet duidelijk welke bewijzen hij best zou neerleggen zodat verwerende partij wel een duidelijk beeld zou hebben. Verwerende partij heeft met andere woorden de stukken die door verzoeker werden neergelegd op een onzorgvuldige en slordige manier beoordeeld en voldoet hierdoor niet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij stelt ook dat er in het dossier geen stukken zitten waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zou ingeschreven hebben voor lessen Nederlands en een inburgeringscursus. Opnieuw is de

brief die verwerende partij heeft gericht aan verzoeker te vaag om hieruit te kunnen afleiden dat dergelijke bewijzen nuttig kunnen zijn. Indien verzoeker dit had geweten, had hij immers bijvoorbeeld het bewijs neergelegd dat hij de maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd. Ook wenst verzoeker te verduidelijken dat verwerende partij redelijkerwijze had mogen verwachten dat hij als bedrijfsleider van inmiddels drie bedrijven de taal beheerst. Voor verzoeker is het immers zo vanzelfsprekend dat hij de taal kent dat hij niet automatisch de reflex heeft gemaakt – en wat hem gezien de vaagheid van de brief van verwerende partij ook niet kwalijk genomen kan worden – om hier ook attesten van voor te leggen. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker weldegelijk de taal beheerst en maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd. Zoals verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, is het kennen van (onder meer) de regiotaal broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Het feit dat verzoeker bedrijfsleider is van meerdere bedrijven betekent op zijn minst dat hij goed kan functioneren in het dagelijks leven. Zonder kennis van de taal zou dit niet mogelijk zijn voor verzoeker. Opnieuw geldt hier hetzelfde dat verwerende partij bijkomende informatie had kunnen vragen aan verzoeker indien het voor haar niet duidelijk was of verzoeker de taal al dan niet beheerst. Dit heeft zij echter nagelaten te doen wat ervoor zorgt dat zij onzorgvuldig en onredelijk heeft gehandeld in strijd met haar verplichtingen in dit kader.

Maar zelfs zonder bijkomende informatie te vragen, zou het voor verwerende partij duidelijk moeten zijn dat verzoeker hier wel degelijk een privéleven heeft opgebouwd. Zoals reeds uiteengezet omvat een privéleven conform art. 8 EVRM ook het persoonlijke, economische en sociaal netwerk. Van dergelijk netwerk is er zeker en vast sprake in hoofde van verzoeker.

Meer nog, verwerende partij heeft in casu geen enkele toetsing doorgevoerd van de inmenging in het gezinsleven op grond van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM. Verwerende partij is niet nagegaan of de inmenging voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving. Er werd geen proportionaliteitstoets doorgevoerd.

Indien verwerende partij deze toets had doorgevoerd, was het duidelijk geweest dat deze bestreden beslissing een onredelijke impact heeft op verzoeker zonder dat dit eigenlijk noodzakelijk is in een democratische samenleving. Verzoeker valt van de ene op de andere dag zonder inkomsten terwijl hij eigenlijk bedrijfsleider is. Verzoeker zijn verblijf wordt ingetrokken terwijl hij als bedrijfsleider zijn zaken dient te runnen en een oplossing dient te voorzien voor het lot van zijn bedrijven.

In dit kader dient er ook verwezen te worden naar artikel 42quater, §1 in fine van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij houdt naast verzoekers privéleven ook geen rekening met het duur van verzoekers verblijf in België. Verzoeker verbleef ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing al 4,5 jaar in België. Hoewel verwerende partij stelt dat hij voor het grootste deel van zijn leven in Macedonië is opgegroeid, kunnen deze 4,5 jaren niet zomaar aan de kant geschoven worden. Verzoeker heeft hier de taal geleerd, heeft hier bedrijven opgericht, speelt voetbal met zijn vrienden, heeft gewerkt als vrijwilliger in een rusthuis en een opleiding zorg gevolgd (waar overigens door verwerende partij ook naar verwezen wordt), heeft een rijbewijs C behaald, heeft de lessen maatschappelijke oriëntatie gevolgd, heeft les gevolgd om brandoefeningen te kunnen onderwijzen wat hij dan ook doet. Met andere woorden, verzoekers integratie is weldegelijk erg verregaand. Opnieuw, voor verzoeker was het niet duidelijk wat hij kon voorleggen en wat nuttig zou kunnen zijn. Verwerende partij had bijkomende informatie kunnen opvragen, quod non.

Door geen rekening te houden met verzoekers privéleven, hierover ook geen motivatie op te nemen en geen proportionaliteitstoets door te voeren, schendt zij artikel 8 EVRM. Zij schendt ook artikel 42quater, §1 in fine van de Vreemdelingenwet door onvoldoende rekening te houden met het duur van zijn verblijf, zijn privéleven en zijn economische situatie. Verder schendt zij ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van algemeen bestuur door de voorgelegde stukken op een onzorgvuldige en slordige manier te beoordelen en door geen bijkomende informatie op te vragen indien er iets niet duidelijk was voor verwerende partij.

Om al deze redenen moet de bestreden beslissing worden vernietigd.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële

motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

[...]”

De verwerende partij beëindigt verzoekers verblijfsrecht in toepassing van deze bepaling aangezien de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de referentiepersoon op 5 augustus 2022 in onderlinge overeenstemming werd beëindigd. Verzoeker betwist dit niet. Hij betwist evenmin dat hij niet valt onder de wettelijk voorziene uitzonderingsgronden.

Verzoeker hekelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met, niet heeft gemotiveerd over en geen proportionaliteitstoets heeft uitgevoerd aangaande zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), terwijl de bestreden beslissing ontegensprekelijk een grote impact heeft op dit privéleven. Hij verwijst in dat verband ook naar *artikel 42quater, §1 in fine van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de verwerende partij ook deze bepaling heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden met de duur van zijn verblijf, zijn privéleven en zijn economische situatie.*

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet legt aan de verwerende partij op om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden *“met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

Deze bepaling weerspiegelt de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt. Artikel 8 van het EVRM omvat namelijk het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven.

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals in casu de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de immigratiecontrole. De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden nagegaan of de inmenging ook voldoet aan de laatste voorwaarde, de proportionaliteit. Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle humanitaire elementen uit artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waaronder – in weerwil van wat verzoeker voorhoudt – de duur van verzoekers verblijf, zijn sociale en culturele integratie en zijn economische situatie, en omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat het niet inhumain is om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Hieruit blijkt derhalve dat de verwerende partij wel degelijk de vereiste belangenafweging heeft gedaan in de zin van artikel 8 van het EVRM, ook al wordt dit artikel niet uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld. Het komt dan ook aan verzoeker toe om aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn en alsnog in strijd zijn met artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

Aangaande de duur van zijn verblijf en de sociale en culturele integratie heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Betrokkene verblijft sedert 26.11.2019 in België (aankomstverklaring dd. 28.11.2019), nu dus ongeveer 4,5 jaar, wat nog een relatief korte periode is. Betrokkene kwam in België aan toen hij 23 jaar was en groeide dus voor het grootste deel van zijn leven op in Macedonië. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij een zekere mate van voeling heeft met de Macedonische samenleving wat betreft de taal, cultuur, gewoontes en lokale gebruiken en dat hij nog familiale en vriendschappelijke banden heeft met mensen in Macedonië. Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Verder voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er kan enkel blijken dat betrokkene nog voordat hij verblijfsgerechtigd was, zich inzette als vrijwilliger in een zorginstelling en een opleidingstraject als zorgkundige beoogde. Betrokkene legt hieromtrent echter zelf niets voor waardoor ook niet kan blijken dat, eens betrokkene wel degelijk verblijfsgerechtigd was, hij dit opleidingstraject aanvatte of zit nog verder inzette als vrijwilliger. Tevens zitten er bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken in het dossier is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Verzoeker betoogt dat hoewel de verwerende partij stelt dat hij voor het grootste deel van zijn leven in Macedonië is opgegroeid, de 4,5 jaren die verzoeker in België verblijft niet zomaar aan de kant geschoven

kunnen worden gelet op zijn verregaande integratie alhier. Hij wijst er op dat hij hier de taal heeft geleerd, hier bedrijven heeft opgericht, voetbal speelt met zijn vrienden, gewerkt heeft als vrijwilliger in een rusthuis en een opleiding zorg heeft gevolgd, een rijbewijs C behaald heeft, de lessen maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, en les heeft gevolgd om brandoefeningen te kunnen onderwijzen wat hij dan ook doet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het vrijwilligerswerk van verzoeker en met het feit dat hij een bedrijf heeft als zelfstandige in bijberoep. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker stukken aan de verwerende partij heeft bezorgd ter staving van alle andere elementen van integratie die hij aanhaalt.

Verzoeker brengt daar tegenin dat hij bepaalde stukken niet heeft voorgelegd omdat de brief die hij van de verwerende partij ontving te vaag was en het voor hem niet duidelijk was wat hij kon voorleggen en wat nuttig zou kunnen zijn. Hij stelt dat indien hij dit had geweten, hij bijvoorbeeld het bewijs had neergelegd dat hij de maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd. Verder betoogt hij dat het voor hem het zo vanzelfsprekend is dat hij de taal kent dat hij niet automatisch de reflex heeft gemaakt om hier ook attesten van voor te leggen. Hij hekelt tot slot dat de verwerende partij geen bijkomende informatie heeft opgevraagd indien er zaken onduidelijk waren.

De Raad stelt vast dat de brief van de verwerende partij van 5 januari 2023, die aan verzoeker werd betekend op 8 februari 2023, het volgende stelt:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

“1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches*
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)*
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.*

2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

4. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij heeft gevraagd naar de humanitaire elementen waarmee overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden, meer nog, deze elementen concreet heeft opgesomd. Verzoeker werd dus duidelijk geïnstrueerd door de verwerende partij en hoorde te weten dat hij bewijzen van onder andere zijn economische situatie en sociale en culturele integratie diende te verschaffen als hij wilde dat daarmee rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn dossier.

Verzoekers betoog dat de brief te vaag was en hij niet wist wat hij moest voorleggen, is derhalve ongegrond. Verder wijst de Raad erop dat de bewijslast op verzoeker rust om alle elementen aan te voeren die volgens hem een verderzetting van zijn verblijfsrecht rechtvaardigen. Precies om verzoeker toe te laten dat op adequate wijze te doen, werd hij daartoe uitgenodigd met de bovenstaande brief.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij redelijkerwijze had mogen verwachten dat hij als bedrijfsleider van inmiddels drie bedrijven de taal beheerst, aangezien dit op zijn minst betekent dat hij goed kan functioneren in het dagelijks leven, wat zonder kennis van de taal voor hem niet mogelijk zou zijn, erkent hij in wezen dat de taalkennis één van de elementen is die worden verstaan onder sociale en culturele integratie, waaromtrent in de hiervoor geciteerde brief bewijzen worden gevraagd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij uit het loutere feit bedrijfsleider te zijn in België redelijkerwijze moest afleiden dat verzoeker de Nederlandse taal beheerst. In tegendeel, gelet op de inhoud van de brief kon zij redelijkerwijs verwachten dat verzoeker attesten van zijn kennis van de Nederlandse taal zou voorleggen.

Samenvattend moet dus worden gesteld dat in de gegeven omstandigheden de verwerende partij geen rekening kon houden met elementen die haar niet ter kennis werden gebracht door verzoeker, niettegenstaande hij daartoe werd uitgenodigd. Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven om dienaangaande de nodige stukken voor te leggen niet afwentelen op de verwerende partij. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, rust in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verwerende partij moet op zorgvuldige wijze de door verzoeker aangehaalde elementen onderzoeken, maar het kan haar niet worden verweten geen aanvullende informatie te hebben gevraagd.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld dat op basis van het geheel van de stukken in het dossier het in elk geval redelijk te concluderen is dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst, waar hij het grootste deel van zijn leven opgroeide, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de stukken die door hem werden neergelegd inzake zijn zelfstandige activiteit op een onzorgvuldige en slordige manier heeft beoordeeld, dat het hem niet duidelijk was welke bewijzen hij best zou neerleggen en dat, indien er bepaalde aspecten niet duidelijk waren voor de verwerende partij, zij hier ook eenvoudigweg verzoeker over had kunnen bevragen.

De Raad verwijst naar zijn voorgaande bespreking met betrekking tot de bewijslast en stelt ook hier vast dat uit de brief die aan verzoeker werd verstuurd duidelijk blijkt dat hij de verwerende partij een duidelijk zicht moest bieden op zijn economische situatie, hetgeen hij volgens de motieven van de bestreden beslissing niet heeft gedaan en hetgeen hij -ten overvloede overigens- nog steeds niet doet in het kader van zijn verzoekschrift. Zo werd vastgesteld dat het feit dat uit de overgemaakte stukken blijkt dat hij een zelfstandige activiteit in bijberoep uitoefent, betekent dat hij ook nog een andere inkomstenbron heeft, en dat hij hierover niks bijbrengt. Verder wordt gemotiveerd dat er geen objectief verifieerbare elementen voorliggen om de financiële gezondheid van verzoekers bedrijf in te schatten en wordt geconcludeerd dat de economische participatie van verzoeker op zich niet volstaat om zijn verblijfsrecht te behouden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de conclusie dat gelet op de relatief korte verblijfsduur van verzoeker in België, het gebrek aan gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven en de weinige elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak, de economische participatie en het bijhorend inkomen niet volstaat om zijn verblijfsrecht te behouden, niet deugdelijk zou zijn. Waar hij stelt dat de bestreden beslissing een onredelijke impact op hem heeft, aangezien hij van de ene op de andere dag zonder inkomsten valt terwijl hij eigenlijk bedrijfsleider is en hij als bedrijfsleider zijn zaken dient te runnen en een oplossing dient te voorzien voor het lot van zijn bedrijven, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij er op heeft gewezen dat indien verzoeker meent dat hij louter op basis van zijn zelfstandige activiteit een verblijfsrecht moet krijgen, het hem dan vrijstaat daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoeker laat dit motief ongemoeid.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de inmenging in zijn privéleven kennelijk onredelijk of disproportioneel is, of dat bepaalde door hem bijgebrachte niet of niet afdoende werden betrokken in het besluitvormingsproces. Kortom, er is niet aangetoond dat de verwerende partij in strijd met artikel 42quater

van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld dat verzoekers verblijfsrecht kan worden beëindigd.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS